

Като пристигнали въ село, всички хора наизлѣзли да видятъ, какъ се връща Марта: заминала като булка, а сега се връщала като баба.

Останала Марта при братята си, но сега всички започнали да ѝ викатъ баба Марта, защото тя била наистина бабичка. Понѣкога Марта излизала съ братята си Януарий и Малък Сѣчко за дърва изъ гората, и както си стои, изведнажъ ще започне ту да плаче, ту да се смѣе. Плаче за това, че така си е погубила младинитѣ — при чужди хора; смѣе се отъ радостъ, че вече не е тамъ, а се е върнала при

братята си, дето ѝ е така добре — между свои.

Щомъ се засмѣе, слънцето почвало да грѣе весело — и то се радвало, че Марта се върнала. А щомъ се разплаче, и слънцето изведнажъ се скривало. Януарий и Малък Сѣчко се разсърждали и почвали една виелица — та всичко живо се изпокрива на топло.

Затова, когато презъ месецъ Мартъ времето ту се оправи, ту изведнажъ застудѣе, когато ту пекне слънце, ту забрули студъ и снѣгъ, хората казватъ:

— Баба Марта плаче и се смѣе. Наближава пролѣтъта.

Димитъръ Симидовъ

Заговѣзни вече чукна на вратата,
ето пакъ увисна на конецъ халвата.

Въ кръгъ покрай конца всички наредени,
зѣпаха халвата, втречени, засмѣни.